

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žížkové v právní věci žalobce: **Y. M.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2004, č. j. OAM-2636/VL-07-04-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 12. 2004, č. j. 62 Az 82/2004 -17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Jiřího Stránského **se u r č u j e** částkou 2 558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2004, č. j. OAM-2636/VL-07-04-2004, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce pouze uvedl řadu ustanovení správního řádu, která žalovaný v řízení porušil a vyjádřil nesouhlas s posouzením jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně bezdůvodné.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 3. 12. 2004. V řízení před správním orgánem soud neshledal vady vytýkané žalobcem ani jiné vady, pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit; v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v tom, že důvody uplatněné žalobcem (ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu) nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodech uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) s. ř. s., správní orgán i soud dle jeho názoru nedostatečně zjistili skutkový stav a věc posoudili v rozporu se zákonem o azylu. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud usnesením ze dne 21. 2. 2005 ustanovil žalobci zástupce a uložil mu povinnost doplnit kasační stížnost o konkrétní důvody, pro které stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá.

Ve včasném doplnění kasační stížnosti žalobce poukázal na pochybení soudu, jestliže se ztotožnil se závěrem správního orgánu o zjevné nedůvodnosti žádosti o azyl. Soud nesprávně a neúplně zhodnotil existenci důvodů pro udělení azylu, nebyly hodnoceny ani okolnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce byl ve své zemi pronásledován skupinami osob, přičemž státní orgány mu nebyly schopny zajistit ochranu před pronásledováním, vydíráním a hrozbou likvidace, stát byl proti takovým útokům nečinný. Soud se měl rovněž zabývat otázkou existence překážky vycestování. Jestliže v azylovém řízení uváděl jako důvody pro udělení azylu obavy o holý život, měl soud povinnost přihlížet i k takovým tvrzením a dovodit, že správní orgán nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci a neobstaral si dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Závěrem požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti oprávněnost všech stížních námitek popřel.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. S výjimkami stanovenými soudním řádem správním je tato stížnost přípustná proti každému takovému rozhodnutí. Jednu ze zmiňovaných výjimek obsahuje i § 104 odst. 4 s. ř. s., který stanoví, že nepřipustná je kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu.

V daném případě stěžovatel pouze označil jako důvody pro podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a obecně konstatoval, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a se zákonem o azylu, a že lze shledat vážná pochybení všech orgánů v řízení o udělení azylu. V doplnění kasační stížnosti obecně namítl, že krajský soud nesprávně a neúplně zhodnotil existenci důvodů pro udělení azylu, nepřihlédl k okolnostem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, nezabýval se otázkou existence překážky vycestování a ze správního spisu nedovodil, že správní orgán nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci a neobstaral si dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Tato tvrzení dále konkretizoval tak, že ve vlasti měl obavy o holý život, byl pronásledován skupinami osob, přičemž státní orgány mu nebyly schopny zajistit ochranu

před pronásledováním, vydíráním a hrozbou likvidace. V žalobě však takové námitky neuplatnil. Vnesl tak do kasačního řízení výlučně nové právní důvody, o nichž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V jeho žalobě, jak plyne ze soudního spisu, chybí jakékoliv konkrétní právní výtky: její obsah je tvořen toliko uvedením četných zákonných ustanovení s obecným konstatováním, že žalovaný tato ustanovení porušil, a dále pouze odkazem na obsah správního spisu, který je však v této souvislosti naprosto nedostatečným úkonem, neboť úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví není vyhledávat jednotlivá tvrzení účastníků v různých částech správního spisu a ve vztahu k tomu pochybení správního orgánu v předcházejícím řízení, nýbrž přezkoumávat konkrétní kroky, na něž účastník řízení ve své žalobě poukáže a které specifikuje. Svě výtky stěžovatel mohl uplatnit a konkretizovat již v žalobě, neboť se týkají postupu správního orgánu v řízení; učinil tak však až v kasační stížnosti.

Bez těchto důvodů zůstávají stěžovatelova tvrzení o nezákonnosti rozsudku pro jeho věcnou nesprávnost, o vadách správního řízení a o vadách či zmatečnosti řízení před soudem bez uvedení konkrétních skutečností, tedy jakou právní otázku soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil, resp. jakých vad řízení se soud dopustil, v čem případně spočívala zmatečnost řízení před soudem, nebo jakých vad řízení se dopustil žalovaný, a jsou tak stížena nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

V kasační stížnosti tedy byly obsaženy toliko nové právní důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takové důvody kasační stížnosti jsou nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřipustná jako celek.

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřipustnost odmítl podle § 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Za této procesní situace se soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí kasační stížnosti, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 30. 3. 2005, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 1 000 Kč a 2 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d),

§ 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2 150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 408,50 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2 558,50 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu